Ter kennisname

Wie de notulen schrijft wil een stemming,
de voorzitter hamert de clubpot af.

Inhoudsopgave

1. Wat er op de agenda stond
2. Alle hokken geïnspecteerd
3. Lina filmt een pup met drie poten
4. De dijk is geen vergaderzaal
5. Eén schoenendoos, twee kassen
6. Punt zeven: bestemming clubpot
7. Notulen van een andere hand
8. De hond op de Urkerweg
9. Een brief van de keuringsdienst
10. Kunstgras ligt in rollen op de parkeerplaats
11. Wie er niet wordt uitgenodigd
12. Twee weken zomerstop

Hoofdstuk 1- Wat er op de agenda stond

Aan de hoektafel bij het raam lag een wedstrijdformulier met de achterkant naar boven. Gon Lathouwers zette er AGENDA op in blokletters en trok eronder een streep die tot aan de kreuk in het papier liep en daar ophield.
1. Opening. 2. Mededelingen. 3. Notulen 18 juni. 4. Ingekomen stukken.
Bij het vierde punt liet de balpen los. Ze haalde hem een paar keer over de rug van haar hand, boven de pees van haar duim, tot de inkt weer meekwam, en schreef het punt over.
Achter de bar brak Celis Schellekens een rol muntgeld open op de rand van de kassa. De helft rolde in het bakje, de rest bleef in het papier zitten en moest hij er met zijn pink uit duwen.
"Daar komt de scheidsrechter straks zijn formulier invullen," zei hij.
"Dan vult hij het in aan de bar." Ze schoof de map een handbreedte naar het midden van de tafel en legde hem met de rug naar het raam, want de zon trok de tabbladen krom. "Heb ik de kasstaat van juli al van je gehad, Celis?"
Hij hield een flesje tegen het licht voordat hij het in het rek zette. "De koeling heeft in juli twee dagen uit gestaan. Twee volle dagen. Weet jij wat dat is, bier dat warm geweest is en weer koud?"
"Nee."
"De kascommissie ook niet." Hij laadde met twee handen tegelijk, vier flesjes per hand, en de koelkast sloeg aan toen hij hem met zijn knie dichtduwde. Daarna schreef hij de beginvoorraad van de kassa op een strook

kassapapier en legde de strook onder het bakje, met een punt van het papier eruit.
5. Keuringsrapport hokken, dhr. N. Oomen. 6. Financieel overzicht asiel t/m 31 augustus. 7. Bestemming clubpot, seizoen 2026/2027.
Buiten draaide de sproeier over de zijlijn en sloeg bij iedere slag tegen het hekwerk. Door het doorgeefluik kwam de lucht van het vet dat nog niet heet was. Een jongen in een te groot tenue dronk zijn beker ranja leeg tegen de muur van de kleedkamergang en zette de beker op de grond in plaats van op de bar.
De klapdeur ging open en bleef open staan. Vijf man kwamen binnen op fietsschoenen die op het zeil klikten, en Guust Rijkers hield zijn helm op tot hij bij de bar was.
"Zes koffie, Celis."
Gon telde ze na. Vier en Guust.
"Zes?" zei Celis.
"Harrie legt zijn ketting erop. Die komt er zo achteraan."
Een van de mannen draaide zijn bidon open onder de tapkraan en liet hem overlopen tot er schuim over zijn vingers kwam. Een ander las het wedstrijdprogramma dat met punaises naast de dartbaan hing, met zijn zonnebril op zijn helm en zijn helm aan zijn vinger.
"Mijn Jesse zit in de D," zei hij, naar niemand in het bijzonder. "Op dat zand."
"De tocht is de veertiende juni," zei Celis tegen de rug van de man. "Dat staat al vast."
"Wie zegt dat?"
"Dat staat in de notulen."
Guust kwam bij de hoektafel staan met zijn hand op de rugleuning van de stoel naast haar. Hij rook naar zonnebrand. De gesp van zijn helmband hing langs zijn kaak.

"Agenda," zei hij. "Het is augustus."
"De vergadering is de laatste dinsdag van september."
"En daar ga jij nu voor zitten."
"Vier weken en twee dagen." Ze bleef schrijven.
Hij draaide het formulier een kwartslag naar zich toe. Ze draaide het terug, met twee vingers, tot de streep onder AGENDA weer parallel aan de tafelrand lag.
"Punt vijf. Punt zes." Hij legde zijn vinger op de regel eronder en liet hem daar liggen. "Zeven kan eraf."
"Zeven is de bestemming van de clubpot. Daar wil ik de stukken bij hebben. De kantinewinst tot en met augustus en een begroting van de tocht."
"Stukken." Hij zei het alsof hij het woord op een bordje in een etalage had gelezen.
"Een A4 is genoeg. Het hoeft niet getypt."
"Daar hoeven we dit jaar niet over te vergaderen. Dat ligt voor de hand."
Ze schreef het op. In de witte strook boven punt 7, waar de rugnummers hadden gestaan, met aanhalingstekens eromheen, woord voor woord, en de aanhalingstekens zette ze eerst.
"Voor de hand van wie?" vroeg ze, zonder op te kijken.
"Je moet veld 2 eens gaan bekijken na dit voorjaar. Gras van de middenstip tot de sloot en daartussen zand. Daar laat ik geen D-pupil op vallen."
"Dat is geen antwoord op punt zeven."
"Ik rijd morgen de dijk op. Dan heb ik het voor mezelf op een rij."
"Op papier?"
"Op de fiets." Hij tikte twee keer met zijn vlakke hand op het formulier, naast haar hand, en nam zijn koffie van de bar. Hij bleef staan om hem op te drinken, met de kop in zijn handschoen, want de kop was heet.

"Hoe is het met de honden?" vroeg hij over zijn schouder.
"Ik las ergens dat ze er te veel heeft."
"Waar las je dat?"
"Dat zal ik dan gehoord hebben." Hij dronk. De mannen schoven naar het raam omdat de sproeier werd afgekoppeld en er iemand met de lijnenwagen langs de zestien liep.
De zesde koffie bleef op de bar staan. Celis zette er een schoteltje op.
Gon zette het aanhalingsteken dicht, keek naar de klok boven het doorgeefluik en schreef erachter, kleiner dan de rest: aldus G. Rijkers, 13.42 u., in aanwezigheid van C. Schellekens.
Celis kwam met de doek langs de tafels en bleef bij de hoektafel staan, met de doek stil in zijn hand, en las het ondersteboven.
"Ik heb niets gehoord," zei hij.
Ze stonden stil bij de fietsbrug zonder af te stappen, allemaal met één voet in de klem en de andere plat op het asfalt. Zes man. De wind kwam schuin van het water en duwde tegen de voorwielen, zodat ze met hun heup tegen de stang leunden.
Guust spuugde in het gras naast de leuning en keek het na.
"Kunstgras," zei hij. "Veld 2."
Harrie trok de rechterhandschoen los en weer vast.
Achter hem klikte iemand een paar keer in zijn achterwiel, een klik heen, een klik terug. Ap keek over de brug naar de kant van Urk, waar een vrachtauto met vis stond te wachten voor het licht.
"Daar is die pot voor," zei Guust.
Niemand haalde een telefoon uit zijn achterzak. Niemand noemde een bedrag en niemand noemde het asiel.

"Dan moet dat veld in maart open," zei Harrie.
"In maart ligt het open."
Ze bleven staan zolang het duurt om een bidon leeg te drinken, en de man die hem leegdronk zette hem terug in de houder zonder de dop erop te draaien. Guust zette zijn andere voet in de klem en liet zich van de berm af rollen, en ze reden verder in de volgorde waarin ze gekomen waren: Guust voorop, Harrie in zijn wiel, de twee van de kozijnen naast elkaar, en achteraan Ap, die altijd achteraan reed. Bij de bocht lagen ze binnen tien meter weer twee aan twee.
Het water liep van het eind van de gang naar het putje bij de deur, en Treeske Bruurs liep achteruit mee met de slang in haar hand en de duim half over de opening.
"Vier is de ruit uit," zei ze. "Hij heeft hem er met zijn kop uit gelopen, de hele plaat in één keer, en er is niks aan hem gebeurd. Er zit nu triplex voor. Dat kan in de winter niet, dan vreet hij het hout."
Gon Lathouwers stond tussen zes en zeven met de map tegen haar buik, de armen eronder, zoals je een kind vasthoudt dat kan lopen. Ze had hem die zaterdag van buiten af geteld, over het hek, en was op vierenzestig gekomen. Dat getal stond met een potloodstreep door het midden op het schutblad.
"Wie heeft die ruit opgemeten?"
"Negentig bij zestig. Dat zie je zo."
"Dan moet er een bedrag bij, en een rekening van iemand die glas zet. Niet van je zwager."
"Mijn zwager zet geen glas." Treeske richtte de straal tegen de onderkant van een deur. "Af, Bertus. Af. Hij doet het, dat is het probleem niet, maar hij stuurt geen rekening en dan heb jij weer niks om in te plakken."

"Dan plak ik niets in." Gon tikte met haar nagel op het bordje van zes en schoof door naar zeven. In de kantlijn van haar blad zette ze een streepje, en bij het vijfde streepje een schuine over de vorige vier heen. "Zeven heeft er twee in."
"Zeven heeft er twee in sinds mei."
"Zeven staat hier als één."
Treeske liet de slang zakken en richtte de straal in de goot tussen de hokken, waar het voer tegen de rand aan was gekoekt. Ze stootte met haar laars tegen een bak die scheef stond en zette hem met de punt van haar laars recht. Een hond duwde zijn neus door de tralies tot bij de map; Gon hield de map hoger en veegde later met haar mouw over het plastic.
"Ga je tellen?" zei Treeske.
"Ik tel."
"Je hebt de lijst. Op de lijst staan er vierenveertig."
"Een tot vijf heb ik gehad. Daar zitten er elf in." Ze liep met de map mee tot waar het tegelwerk ophield en de vloer gegoten was. "Acht. Negen." Ze bleef voor tien staan. In tien lagen er drie tegen elkaar aan en een vierde kwam uit de hoek bij de bak staan. "Tien heeft er vier."
Bij elf en twaalf zat de deur dicht. Geen tralies, een plaat, en een spanband om de klink en de scharnierkant heen, met de gesp aan de bovenkant. Gon legde haar hand niet op de plaat. Ze bleef er een halve minuut voor staan en luisterde, en in die halve minuut stond er een op, liep er een langs de binnenkant van de deur, en gaf er een geluid dat van een grote hond komt die ligt.
"Hoeveel staan er in elf?"
Treeske draaide de kraan bij de deur dicht. Het water zakte in de goot en je kon de slang horen leeglopen.